

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Ίνδος, βλέποντας τη νέα να όρμα άναντίον του για να του πάρη τó άλλογο, θέλησε να την έμποδίση, θέλησε να την συγκρατήση. Η Ίζολίνα δέν τά έχασε. Σήκωσε τó μαχαίρι της έτοιμη να τόν χτυπήση...

Ο Ίνδος πήδησε προς τά πίσω για ν' άποφύγη τó χτύπημα. Έτσι τó σχοινί με τó όποιο ήταν δεμένο τó λευκό άλλογο τεντώθηκε. Η Ίζολίνα δέν έλασε τόν καιρό της. Έκοψε μ' ένα χτύπημα τó μαχαίριό της τó σχοινί, πήδησε κατόπιν πάνω στό άλλογο κι άρχισε να τρέχη μακριά σαν άστραπή...

Μά κι ό Ίνδος δέν έμεινε με τά χέρια σταυρωμένα.

Βλέποντας την Ίζολίνα να φεύγη, έβγαλε ένα θέλος άπ' τή φαρέτρα του, τó έβαλε στό τόξο του, τήν έσημάδευσε και τήν έτόξευσε.

Η άγωνία μου δέν είχε πειά όρια. Τά μάτια μου ήταν καρφωμένα καθώς έτρεχα στην Ίζολίνα. Θά τήν χτυπούσε τó θέλος; Σπάνια άποτυγχάνουν στις περιστασεις αυτές οι Ίνδοί, οι όποιοι είνε μοναδικόι, άφθαστοί τοξοί.

Εύτυχώς όμως τή φορά αυτή έβγαλε ίσως κάποιο θαύμα. Τó θέλος δέν χτύπησε τήν Ίζολίνα. Όχι και τó λευκό άλλογο έκοψε τó δρόμο του.

Ευχαρίστησα τó Θεό κι έξακολούθησα να τρέχω. Θά περνούσα κι έγώ κοντά από τόν Ίνδο έκείνον. Έχοντας τó αυτό όπ' όψιν μου, άρπαξα άπό κάτω μία Ίνδική λόγχη και μόλις πλησίασα τόν Έρυθρόδερμο τού τήν έβόθισα στά πλευρά.

Συνέχισα κατόπιν τόν δρόμο μου, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσα κατόπιν τού λευκού άλόγου, τó όποιο είχε περάσει τώρα άπό τó μέρος που θρισκόντουσαν τ' άλλογα τών Ίνδων κι έτρεχε άνοιχτά στην πεδιάδα.

Από τά Ίνδικά άλλογα, πολλά είχαν λυθη και έκάλπαζαν δεξιά κι' άριστερά άφημασιένα. Μά και οι φύλακές των ήταν άνάστατοι, μ'ην ξέροντας τί συμβαίνει.

Πηνίθα Κομάγγια πολεμιστάι, έτρεχαν τώρα ξοπίσω μου. Τους άκούγα να κραυγάζουν:

—Βακόνο!... Βακόνο!...

Και οι φύλακες τών άλλογων έκαναν τó ίδιο όταν περνούσα πλάι τους. Έφώναζαν κι' αυτοί:

—Βακόνο!... Βακόνο!...

Μά δέν στάθηκε στιγμή.

Ευχαριστήμενος γιατί μ' έπαιρναν για τόν Βακόνο, έξακολούθησα να τρέχω πίσω από τó λευκό άλλογο. Μά ή Ίζολίνα ήταν καλή Ιππεύτρια και είχε πειά άπομακρυνθί άρκετά. Τό μόνο ευχάριστο ήταν, ότι τραβούσε προς τó βάθος που άπλωνόταν κοντά στό λάσσο, στον όποιο περίμεναν οι σύντροφοί μου. Άποφάσιμα κατόπιν αυτού να κατέβω στό ποτάμι, να πήδησω στό άλλογό μου, όσο ήταν ακόμα καιρός, και να τρέω κατόπιν της Ίζολίνας.

Τό μέρος που είχα άφάσει τó Μόρο μου θρισκόταν στό δρόμο μου. Έστριμα προς τά εκεί και πήδησα κάτω από τήν όγθη. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξή μου, όταν είδα εκεί, άντί τού Μόρου μου, τó άλλογο τού Βακόνου, τó άλλογο τού Ίνδου αιχμαλώτου μας!...

Διάβολε! Πώς είχε γίνει αυτό; Ποιός σατανάς είχε αντικαταστήσει τó άλλογο μου, τόν πιστό μου Μόρο, με τó πεισιμαρικό άλλογο τού Βακόνου;

Η όργή μου, ή λύσσα μου για τήν αντικατάσταση αυτή, δέν είχαν όρια. Κότταξα παντού γύρω για τó Μόρο. Δέν φαινόταν πουθενά. Άρα ή αντικατάσταση αυτή ήταν έργον ανθρώπου, τών φίλων μου, τού γέρο Ρούθη... Άλλά για ποιά σκοπό;

Δέν μπορούσα να καταλάβω τίποτα. Πάντως δέν ύπήρχε άμφιβολία. Οι φίλοι μου είχαν φέρει τó άλλογο αυτό στό ποτάμι. Και για να κάνουν ένα τέτοιο πράγμα, τόσο άπρόοπτο και τόσο επικίνδυνο θά είχαν τó λόγο τους.

Πάντως δέν είχα καιρό για όσκέψεις. Πήδησα λοιπόν πάνω στό άλλογο τού Βακόνου και έκάλπασα προς τήν πεδιάδα.

Όταν θνήκω άνοιχτά στην πεδιάδα είδα πλέον από πηνίθα Ίνδους να τρέχουν κατόπιν της Ίζολίνας, κυνηγώντας τήν με λύσσα. Μπρός άπ' όλους αυτούς πήγαινε ένας καθάλλαρος, καλπάζοντας φρενισαμένω.

Κατάλαβα άμέσως ποιός ήταν αυτός. Τόν άνεγνώρισα εύκολα κάτω από τó φως τής σελήνης.

Ήταν ό Ίσασου Ρόγιο, ό προδότης, ό έξωμότης.

Ο άχρείος αυτός με είδε και ώρμησε άναντίον μου κραυγάζοντας:

—Δούλε!... Σ' ύφταις για όλα... Γυναϊκόκαρδε, σθλιε, άνανδρε, θά πεθάνης!... Η Λευκή αιχμαλώτος άνήκει σέ μένα. Τ' άκουε, Βακόνου; Και σύ... σύ...

Δέν πρόφτασε να τελειώση τήν φράση του.

Κρατούσα ακόμα τήν Ίνδική λόγχη, με τήν όποια είχα χτυπήσει τόν Ίνδο που έτόξευσε τήν Ίζολίνα. Σήκωσα άμέσως ψηλά τó τρομερό αυτό όπλο και πριν ό Ίσασου Ρόγιο με πλησιάσει, τó έρριξε άναντίον του.

Είχα έξασκηθί επί έξ μήνες στό σύνταγμα τών Άμερικανών άκοντιστών στό ριζιμο τού άκοντίου. Κι' έτσι ή Ίνδική λόγχη έκαμε καλά τή δουλειά της. Βρήκε τόν Ίσπανικό Λύκο στό στήθος και τόν τρύπησε πέρα-πέρα!

Ο άχρείος έξωμότης σωριάστηκε στη γη άνάσκελα, ξερνώντας αίμα, ενώ τó άλλογο τού έξακολούθησε να τρέχη στην άνοιχτή πεδιάδα, χωρίς άνασθή...

Στό μεταξύ αυτό είκοσι άπό τους Ίνδους μ' έπλησιασαν σ' άπόσταση δέκα μόνον θημάτων. Έκτός αυτών, και πολλοί άλλοι έφθαναν καλπάζοντας. Ύπρχε κίνδυνος να περικυλωθώ.

Τή στιγμή αυτή, τήν τόσο κρίσιμη, μια σωτηρία έμπνευσις φώτισε τó μυαλό μου. Όλοι με πείρνω-ε για τó Βακόνου. Κι' αυτός ακόμα ό Ίσασου Ρόγιο είχε άπατηθί. Δέν μου έμνε συννεπός παρά να έπωφεληθώ τού λάθους αυτού, τής άπάτης αυτής τών Κομαγγών.

Σταμάτησα άποτόμως τó άλλογό μου, γύρισα προς τους διώκτες μου και τους φώναξα σέ γλώσσα Ίνδική, παραλλάξοντας τή φωνή μου:

—Σταθήτε!... Είμαι ό Βακόνου!... Θάνατος σ' έκείνον που θά τολμήση να μ' άκολουθήση! Δέν έξέρω άν οι Ίνδοι καλκάουσαν τά λόγια μου.

Πάντως είδαν τήν άπειλητική χειρονομία, τήν όποια έκαμα συγχρόνως και σταμάτησαν. Αυτό ήθελα κι' έγώ. Έκαμα άλλη μία χειρονομία, κάτι σαν άπειλή κι' άποχαρητισμό και σπρηνυρίζοντας τó άλλογό μου έκάλπασα προς τó μέρος που είχε κατευθυνθί ή Ίζολίνα, χωρίς να τολμήση κανείς να μ' άκολουθήση.

Όλα τ' άνωτέρω συνέβησαν μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα κι' έτσι τó λευκό άλλογο δέν είχε προφτάσει ν' άπομακρυνθί πολύ. Τό δίκρινα άμέσως, κάτω άπ' τó φως τής σελήνης. Άπό τó δρόμο δέ που άκολουθούσε, κατάλαβα ότι ή Ίζολίνα τραβούσε προς τó βάθος. Έπρεπε συννεπός να τήν φτάσω, πριν εισχωρήσει μέσα σ' αυτό.

Άλλά δυστυχώς τó Ίνδικό άλλογο, τó όποιο ίππευσα, δέν είχε τά γαρίσματα τού Μόρου μου. Δέν έτρεχε όσο έκείνος, μου έκανε πειραματά... Έτσι τó λευκό άλλογο κέρριζε δρόμο. Άξαφια, άριστερά τής Ίζολίνας, δίκρινα

Έναν Ιππέα να καλπάζη προς το μέρος μου, σάν δαιμονισμένος, θέλοντας νά μου κόψη τὸ δρόμο.

Ποὺς ἦταν αὐτὸς πάλι καὶ τί σκοποῦς εἶχε;
 "Ἐλαβα τὰ μέτρα μου, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, καὶ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι συνέχισα τὸ δρόμο μου. Ὅταν προχώρησα κάμποσο, διέκρινα καλά καὶ τὸ ἄλογο καὶ τὸν Ιππεά. Ἦταν ὁ γέρο Ρούθης ἀπάνω στὸ Μόρο μου. Συναντήθηκαν κοντὰ στὸ βάθος καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ ἐξηγήσεις, ἀλλάξαμε τ' ἀλογά μας. Ὁ Ρούθης πήρε τὸ Ἴνδικὸ ἄλογο καὶ γὼ πήδησα σὸν πιστὸ μου Μόρο.

Κατὰ τὸ δλιγόλεπτο αὐτὸ διάστημα, ὁ γέρο Ρούθης πρόφτασε νὰ μοῦ φωνάξη:

—Ἐμπρός, λοχαγέ μου!... "Ἐχετε πάλι τὸ λαμπρὸ σας ἄλογο. Καλπάζετε γρήγορα, σάν τὸν χίλιους διαβόλους καὶ προστάτε τῆς γενναίας κόρης. Γρήγορα, λοχαγέ μου καὶ μὴ ἀνηυχτῆτε γιὰ μᾶς. Θὰ τρέξουμε κατόπι σας καὶ θὰ σᾶς προφτάσουμε. Δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λόγια γιὰ ν' ἀρχίσω νὰ τρέχω σάν τρελλὸς. Ἐπρεπε νὰ προφτάσω τὴν Ἴζολίνα καὶ θὰ τὴν πρόφτανα τώρα πού Ἰππεα τὸν θαμνασίου Μόρο μου.

Συγχρόνως ἐμάντεψα γιὰτὶ ὁ Ρούθης ἀλλάξε τὰ ἄλογα, γιὰτὶ ἐπῆρε τὸ Μόρο ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ μοῦ ἄφησε τὸ Ἴνδικὸ ἄλογο. Ἡ σκέψις τοῦ ἦταν πολὺ ἐξυπνη. "Ἄν οἱ Ἴνδοὶ μ' ἐβλεπαν νὰ καθαιλικεύω ἕνα ἀγνωστο γι' αὐτοῦς ἄλογο, θὰ ὑπομεινόντουσαν ἴσως καὶ θὰ καταλάθειαν πὺς δὲν εἶμαι ὁ Βακόνο. Βλέποντάς με ὁ μᾶς πάνω στὸ ἄλογο τοῦ Βακόνο, γελάστηκαν εὐκολότερα. Ἡ πονηρία τοῦ γέρο Ρούθης, μὲ εἶχε ὡσεὶ ἀπὸ ἕναν ἀκόμα κίνδυνο...

ΙΖΟΛΙΝΑ!... ΙΖΟΛΙΝΑ!...

Ἐκάλπαζα πλεόν ὀλοταχῶς κατόπι τῆς Ἴζολίνας.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ, ὁ Μόρος μου συναγωνίζοταν σὸ τρέξιμο μὲ τὸ λευκὸ ἄλογο τῶν λειμώνων.

Ἡ Ἴζολίνα προηγείτο ἀκόμη ἀρκετά.

Εὐτυχῶς ὑπῆρχε τὸ φεγγάρι, τὸ ὅποιο μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴν διακρίνω. Διεισπίτωνα ἀκόμη ὅτι ὁ Μόρος μου κέρδιζε διαρκῶς ἔδαφος. Αὐτὸ ἦταν εὐχάριστο...

Δυστυχῶς ἡ Ἴζολίνα δὲν ἤξερε ποίους ἦταν ὁ Ιππεὺς πού ἐκάλπαζε κατόπι τῆς. Ἦθελα νὰ τῆς φωνάξω. Ἄλλὰ ἡ φωνὴ μου θὰ χανόταν μέσα στὴν πεδιάδα, χωρὶς νὰ μ' ἀκούσῃ...

Διαρκῶς ἐκέρδιζα δρόμο. Ὁ Μόρος μου ἔκανε θαύματα, ἔτρεχε σάν νᾶχε φτεροί, σάν νὰ καταλάθειαν τί ἀξία εἶχε ἡ γρηγοράδα του σὸ κυνηγητὸ αὐτὸ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀπόστασις πού μὲ χωρίζε ἀπὸ τὴν Ἴζολίνα δὲν ἦταν πειὰ καὶ πολὺ μεγάλη. Μποροῦσα νὰ τῆς φωνάξω καὶ ἴσως ἀκούει τῆ φωνῆ μου.

"Ἀρχισα λοιπὸν νὰ κραυγάζω μ' ἄλη τὴ δύναμι τῶν πνευμάτων μου:

—Ἴζολίνα!... Ἴζολίνα!...

Μὰ εἶτε γιὰτὶ δὲν ἀκούει τῆ φωνῆ μου ἡ ἀγαπημένη μου, εἶτε γιὰτὶ φοβόταν καμμιὰ πλεκτάνη, καμμιὰ πονηρία, δὲν σταματοῦσε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε.

Μὰ κ' ἐγὼ ἔκανα τὸ ἴδιο καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὴν εἶχα πλησιάζει περισσότερο.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μοῦ ἤρθε ἡ σκέψις νὰ χρησιμοποιήσω τὸν θρόγγο μου, ριχνόντάς τον λοξὰ καὶ πιάνοντας τὸ κεφάλι τοῦ λευκοῦ ἄλογου. Ἄλλὰ δὲν πρόλαβα νὰ θάλω σ' ἐφαρμογὴ τὸ σγέδιό μου, γιὰτὶ εἶδα τὸ λευκὸ ἄλογο νὰ παραπατή ἀξάφανα καὶ νὰ σωριάζεται κάτω μαζὺ μὲ τὴν Ἴζολίνα.

Τὸ ἀπρόσπτο αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε καὶ χωρὶς νὰ χάνω καρπὸ ἐκάλπασα ἔμπρός.

"Ὅταν ἔφτασα κοντὰ στὴν Ἴζολίνα, ἡ ἀγαπημένη μου εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ κάτω, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ ἄλογο τῆς ἔμεινε ἐξαπλωμένο στὴ γῆ.

Στὸ χέρι τῆς κρατοῦσε τὸ μαχαίρι, μὲ τὸ ὅποιο εἶχε χτυπήσει τὸν Ἰάσου Ρόγιο.

Πῆδησα ἀμέσως κάτω ἀπ' τ' ἄλογο μου καὶ θέλησα νὰ πλησιάσω τὴν λατρευτὴ μου.

"Ἄλλὰ ἡ Ἴζολίνα δὲν μ' ἀνεγνώρισε.

Καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὸ μαχαίρι τῆς, μοῦ φωνάξε μ' ἀπειλητικῆ φωνῆ:

—Ἄγριε, μὴ τολμήσης νὰ με πλησιάσης, γιὰτὶ θὰ τὸ πληρώσης μὲ τὴ ζωὴ σου!...

—Ἴζολίνα! φώναξα. Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις λοιπὸν;

Ἡ Ἴζολίνα στάθηκε κατὰπληκτη.

Τὸ μαχαίρι πού κρατοῦσε τῆς ἔφυγε ἀπ' τὸ χέρι.

Εἶχε γνωρίσει τὴ φωνὴ μου.

Καὶ μὲ φωνὴ ποῦτρεπε ἀπὸ συγκίνησι, μὲ φωνὴ γεμάτῃ λαχάρτα, μοῦ φωνάξε:

—Ἐρρίκε!... Ἐρρίκε!...

—Ἴζολίνα!... Ἀγαπημένη μου Ἴζολίνα!...

Ριχτήκαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, μεθυσμένοι ἀπὸ εὐτυχίαν...

Ὁ Θεὸς μᾶς εἶχε λυπηθῆ.

Ὁ Θεὸς εἶχε κάμει τὸ θαῦμα του.

Κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν ἀγαπημένη μου, ἔπειτα ἀπὸ τόσες λύπες, τόσες συμφορὲς, τόσες περιπέτειες.

Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω.

Ἐνῶμιζα πὺς ἔθλεπα δειρο.

Κοντὰ μου στεκόταν, γεμάτος ἀφροῦς ἀπὸ τὸ τρέξιμο ὁ Μόρος, δαγκάνοντας περήφανα τὸ χαλκίαιό του.

Κι' ὁ λευκὸς ἵππος τῶν λειμώνων:

Τὸ ὄρατο, περῆφανα ζωὸ θριασκὸν ἐξαπλωμένο κάτω, ἀγκομαχώντας θαρεαί.

Στὴν κοιλιά του ἦταν κερσομένο ἕνα θέλος. Τὸ θέλος πού εἶχε ρίξει ἐναντίον τῆς Ἴζολίνας ὁ Ἴνδος πολεμιστής...

"Ὅστε τὸ ἄτυχο ζωὸ εἶχε τραυματισθῆ! Κι' ὅμως ὑπόρесе νὰ μεταφέρῃ τὴν Ἴζολίνα μακριὰ καὶ νὰ τὴν σώσῃ!...

Ἡ Ἴζολίνα, βλέποντάς το νὰ ἀγωνιᾷ, ἀποσιπώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ φίλησε σὸ μέτωπο. Τὸ ἄλογο στήριξε ἀπάνω τῆς τὰ μεγάλα μάτια του, τεντώθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ κι' ἔμεινε ἀκίνητο.

Ἦταν πειὰ νεκρὸ!

Τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου εἶχαν θουρκώσει.

Τὴν πήρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν βοήθησα νὰ ἀνέβῃ σὸ Μόρο.

Ἰππευσα κι' ἐγὼ καὶ τοιμασθήκαμε νὰ τραβήξουμε ἔμπρός.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποδοβολητὸ ἄλογον ἀντήχησε.

Ἡ Ἴζολίνα ἀνησῆχσε.

Γύρισα, κύτταξα πρὸς τὸ βάθος τῆς πεδιάδας καὶ διέκρινα μερικὸς ἵππεὺς νὰ καλπάζουν πρὸς τὸ μέρος μας.

—Οἱ Ἴνδοὶ! ψιθύρισε ἡ ἀγαπημένη μου.

—Ὅχι, εἶπα, δὲν εἶνε Ἴνδοὶ. Εἶνε φίλοι μας. Εἶνε οἱ γενναῖοι σὺντροφοί μου.

Καὶ πράγματι αὐτοὶ ἦσαν.

Ἐπὶ κεφαλῆς των θριασκὸν ὁ γέρο Ρούθης, ὁ ὁποῖος ὅταν ἔφτασε κοντὰ μας, χαίρηθη στὴν Ἴζολίνα καὶ μοῦ εἶπε:

—Λοχαγέ, ἄς μὴ γάνουμε τὸν καρπὸ μας. Οἱ Ἴνδοὶ δὲν θρῖσκονται καὶ πολὺ μακριὰ. Μποροῦν νὰ ξεφυτρώσουν ἀξάφανα μπροστὰ μας, ἄν καταλάβουν τὸ πλανιχίδι πὺς τοὺς παίζαμε...

Ὁ γρηαῖος κυνηγὸς εἶχε δεικτο.

Τὸ σὺνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη κι' ἐτραβήκαμε καλπάζοντας πρὸς τὰ ἔμπρός.

(Ἀκολουθεῖ)

—Ἴζολίνα!... Ἴζολίνα!...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ, ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ
«Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ»
 Ἴνδοί, θηρία, κυνηγοί, δραματικὲς περιπέτειες, ἔρωτες, μίση, ἥρωϊσμοί, τραγωδίες τῆς ζούγκλας καὶ τῆς ἐρήμου, κλπ. κλπ.